

Zakaj bi hoteli neodpuščati

Peta kitica Naše besede (O. Župančič) je kot nalašč ta tole kapljo,
ki je še ena stopnica na poti presvetljevanja.

Ponos, značaj in čast, ponarejen denar,
kdo pristni kov moža razbere še od potvar.
Veš, komu si, zaupno, segel v dlan?
Še nocoj, to noč, s poljubom boš izdan!
Očeta ni več, ni Sinu,
in duh pri nas je brez glasu.

Zakaj bi raje ne odpuščali? Zato, ker bi raje razumeli in potrebe po odpuščanju ne bi bilo. Ljudje smo na robu nečesa velikega, čeprav nam je ta veličina enako lahkotna, kot pticam leteti. Le zdi se naporna, pa ni. Tako se lahko zdi notranja drža, o kateri je tu govora, težje dosegljiva kot je v resnici.

Položaj, v katerem obstaja nuja po odpuščanju, nastane iz mnenja, da vam je nekdo nekaj naredil, kar sodite za slabo. Naredil je nekaj, kar vas je prizadelo in bi moral dejanje obžalovati, ga popraviti. Odpuščanje je potrebno, kadar sodite. Sodi samoljubje v vas, ki o pravičnosti Življenja in nezmotljivosti Božjega delanja, ne ve ničesar. Za brezbožno misel je človek avtor tega, kar se godi, nima Razumnosti Vira, iz katere bi poznal energijsko pravičnost Naravnega Zakona. Samoljubje vam daje misliti, da ste boljši in sodite po pravici, ne bo dovolilo, da se vidite po resnici, zato vas obrača proč od vas.

Dejanje odpuščanja ni potrebno, ko ni nikogar, ki bi sodil. Brez sodnika bivate v Razumevanju, ki vam razgrinja v vednost, da je Dogajanje pravičen odsev vas samih, neredko tudi širše, kolektivne karme. To vam dovoljuje popolnoma nove in tvorne odgovore na neprijetnosti, ki jih doživljate. Samoljubnost oslepi za dejanskost, obstaja v razlagi Dogajanja, v Dogajanju ga ni, sebičnost v Prisotnosti ne obstoji. Ljudje dolgo ubogamo brezbožno misel in zares ne znamo drugače kot biti nezavedno reaktivni na impulze okoliščin, med katere gre tudi misel. Postali smo izpopolnjeni pomnoževalci teme in tega ne vemo.

Um (ego, brezbožna misel, samoljubje, sebičnost, občutek osebnega delanja, program UI-e, smrt..., ne dajte se zavesti različnosti imen) ve, da ni ustvarjalec, a tega ne more sprejeti. Ne prenese misli na to, da pri Dogajanju nima ničesar. Razumite, v odnosu do sebe in do drugih, da se um zlepa ne bo odpovedal prividu, ki ga ustvarja, da v njem lahko kraljuje, raje vladar v peklu, kot služabnik v Nebesih.



Ego vam ne bo dovolil, da se o Lepoti predaje Božjemu delanju s prisostvovanjem prepričate, nemudoma vskoči pred zaslon vaše pozornosti in vam servira bistroumne zaključke, da vas reakcijsko požene k zavrnitvi. Resnično, ego logike Življenja ne more doumeti, a jo lahko srce.

Milina in vztrajnost pri udomačevanju z mentaliteto Živih, bo obrodila sadove. Še in še vas bo mrežila z Visoko Logiko, da bi postala znova naravna in ne terjala nobenega napora. Začne se tako, da vas v vas ni. Začutite razbremenitev, ko razpustite idejo 'jaz delam', 'jaz vem', 'meni pripada' itd.. Začutite prijetnost, ko se zaupljivo privijete v Božje naročje, da ste končno doma in na varnem. Četudi vam Visoke Predaje še ni bilo dano doživeti, vas ob prvem stiku z Njo objame znana domačnost in pritisk 'prepuščenosti sebi' takoj popusti.

Pomaga, če se ne jemljete preveč resno. Sprostite se s seboj in svojo črnino. Kako bi lahko bilo drugače? Tu smo zato, ker smo potrebni korenite čistke, vsi. Pazite se le strahopetnosti, ki si tega noče priznati. Iz šibkosti ne-zavedanja ste oslabei in majhne stvari se vam zdijo velike. Neusmiljen diktator, ki mu je dana oblast nad vašim Življenjem in uživa v zadajanju bolečin, je neznatno drobčkan mučitelj v primerjavi s samoljubno mislijo, ki ji dovolite vladati vašemu razumevanju.

Zakon Življenja deluje na ravni električnih impulzov, ni zanikanja tega, ni izmikanja, ni pomot in ni preskakovanj ovir pri tem, kar morate doživeti in sprejeti, da občutek 'osebnega delanja' v vas propade. Nihče ne ubeži sebi. Lahko odlašate in se pogrezate, a vsi moramo prehoditi to pot. Ko bi vedeli, v kaj privoljujete, ko ubogate program, bi videnje samo-po sebi opravilo svojo razjasnjevalno nalogo.

Preostane le varčevanje z Močjo in dvig praga tolerance. Navidezne strašljivosti se vam ne bodo zdele več tako strašne in jih boste, znova v Moči, videli po resnici, kot moteč bzzzzzzzzzzz komarjev, ki vas le moti, nič več ne pripravi do neljubečih dejanj.

Življenje ima svoj Red, ki ga sodba ne zamaje, spodkoplje le vas. Sami zase, brez razumevanja Božjega Delanja, ostajate na milost in nemilost vrženi med mlinske kamne umske nezavednosti, avtorstvo Dogajanja pripisujete sebi in drugim in se zmeljete v prah, ko obenem ne veste, da to počnete. To je zares strašno. Sočustvujem z vami, če ste tu. Tudi sama sem bila, vrelo je v meni, bolečina me je maličila. A sem imela vodstvo, ki je nasilnost držalo privezano v neukrepanju. Čutila sem se kot živa zakopana. Nisem se smela ganiti iz tega, kar jaz bi, nič reči nazaj, le kimati, prenašati grdobije, na katere brez Boga, nisem mogla biti pripravljena. In me je zdrobilo. Prav je, da me je, zdrobil se je krhki jaz, ki je oviral zlitje z Bogom.



Ob vsem tem, pa sem, za to mrcvarjenje, morala biti še hvaležna, da se mi očiščevanje godi. Naravnava na to, da ne vi, ne drugi ljudje, ne bi mogli narediti ničesar, če za delanjem človeka ne bi stala Božja nezmotljivost, vas temeljito sprostí. Ko bi vedeli, koliko stvari hočemo, pa se ne zgodijo, bi dobili jasnejši vpogled v Modrost, Previdnost in Milost Božjega Delanja. Naj vidi, kdor more.

Ne gre čez noč. Jokala sem, se privijala k drevesom, kurila, molila, bobnala, pela plesala, se ga napila, ne enkrat, da je nasilnost ostajala na vajetih, da nisem udarila nazaj, pokazala, kdo je kdo in pravico vzela v svoje roke. Resnično vam povem, da sem stokrat raje pijana, kot da bi enkrat samkrat uresničila hudobijo in se izvrgla iz Božjega kroga. Spoznali boste, da je brez primerjave ugodnejši položaj biti deležen hudega, kot ga zadajati. Zato se ne pomilujte, ne branite se, mirno se postavite na noge, obrišite prah s stopal, privijte se h Bogu in stopite na pot Ljubezni.

Začetki so vedno naporni, ker je teža teme še večja od nebremena Svetlobe. Kamor se obrnete, vidite brezizhodnost. Po vrhu pa je tu še telesna slabost, utrujenost, bolezní in vse mogoče bolečine, ki so naravni spremljevalci oživljanja in doživljanja nizkih energij. A zagotavljam vam, da mine.

Znova vas mirim, da se ne bojte. Pomirite se s seboj, pomiritev z drugimi bo sledila brez naporov. Globoko vdihnite, položite roki na srce in trebuh in olajšano izdihnete v popolno sprostitev miselne tišine. V njej spoznajte, da ste lepi in ljubljeni, da ni nikogar, ki bi vas lahko in mogel soditi. Dovolite tišini, da vas uglesi na višje Razumevanje, zaupajte Božjemu Delanju. Vse je v najlepšem Redu, nehajte se reševati po Svoje. Spustite se iz glave v srce in od zdaj naprej počivajte v njem. Vaša nova naloga je mirovanje, je počivanje v Bogu, je neukrepanje iz Razumevanja, je zaustavitev podivjanih konjev reaktivnosti, je nega notranje tišine... .

Edina Resničnost, ki vas iz počivanja v Bogu objema, je visok in melodičen zven Ljubezni, Razumevanja in Moči. Zdaj ne čutite več potrebe po odpuščanju, saj Vidite le Boga in njegove Ljubeče manevre. Zaupajte, da vam bo dana Moč in Modrost, da vas teža preizkušnje ne zavrti v zanko samo-uničenja. Privoščite si le najvišja razpoloženja in se ne menite za nič, kar delajo drugi. Vaše prijateljevanje z Bogom vas naredi nedotakljive za lovke temin. Ne izstopite iz Njegovega kroga niti za sekundo. To je poslanstvo duš, ki jih vleče k Svetlobi. To je vaša Večna slava.

* * * * *